

[புலவர் கா. கோவிந்தன்]

[5th August 1965]

வகை செய்கிறேன்' என்று உறுதிமொழி கொடுத்தால் நான் இந்தத் தீர்மானத்தை வற்புறுத்தவில்லை. அப்படி உறுதி மொழி கூறவில்லை என்றால் நான் இந்தத் தீர்மானத்தை வற்புறுத்துகிறேன் என்று கூறிக்கொண்டு, ஆளும் கட்சியினரும், மற்றவர்களும் இந்தத் தீர்மானத்திற்கு ஆதரவு தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நியமனம் செய்வது கவர்னர் அவர்களுடைய பொறுப்பு. அதைப்பற்றி நான் உறுதிமொழி கூறுவது முறையல்ல. ஆனால் அரசாங்கம் கவர்னர் அவர்களுக்கு யார் யார் தகுதி பெற்றவர்கள், யார் யார் இருக்கவேண்டியவர்கள் என்று ஆலோசனை கூறுவது உண்டு. அதிலே முக்கியமாக என்னுடைய கருத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்த ஆசிரியர் தொகுதி இப்பொழுது இருப்பது கூட எடுபட்டுவிடுமோ என்ற நிலையில், ஆசிரியர் ஒருவரை நியமனம் செய்வது நல்லது, அவசியம் என்பது என்னுடைய கருத்து. அதற்கு இயன்ற அளவுக்கு நான் யோசனை கூறுவேன் கவர்னர் அவர்களுக்கு. அப்படி ஒரு ஆசிரியர் சட்டமன்றத்தில் நியமனம் பெறுவார் என்ற நிலையிலே, அவர் அந்த நியமன ஸ்தானத்தில் இருக்கிற நிலையிலே ஆசிரியர் பணியை அவர்கள் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும், அப்படி நிறுத்திக் கொண்டு சட்டமன்றத்தில் ஆசிரியர்களுடைய பிரதிநிதியாக இருக்கலாம் என்பது என்னுடைய சொந்தக் கருத்து.

MR. SPEAKER : I will now put the resolution of the hon. Member, Sri Pulavar Govindan, to the vote of the House.

The question is—

“ This House recommends to the Government to move the Government of India to bring in necessary legislation under Article 171 (2) of the Constitution or amend sub-clause (c) of clause 3 of Article 171 of the Constitution to provide a separate Constituency for elementary school teachers in the Legislative Council ”.

The resolution was put and lost.

(3) Declaration of all the languages mentioned in the Eighth Schedule as National Languages of India.

* திரு. து. ப. அழகமுத்து : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் என்னுடைய தீர்மானத்தை பிரேரேபிக்கிறேன்.

“ This House recommends to the Government of India that all the languages referred to in the Eighth Schedule be declared as National Languages of India by suitably amending the Constitution of India. ”

கனம் சபாநாயகர் : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ‘ அமெண்டட் பாரத்தில் ’ மூவ் பண்ணியிருக்கிறார்களா ?

5th August 1965]

திரு. து. ப. அழகமுத்து: அமெண்டட் பாரத்தில் தான் படித்தேன்.

MR. SPEAKER: The hon. Member may say: "I move my amendment" since I will have to take the resolution and amendment one by one, at the time of voting.

SRI T. P. ALAGAMUTHU: Sir, I move the following resolution:—

"That this House recommends to the Government of India that all the languages referred to in the Eighth Schedule be declared as National Languages of India by a suitable amendment to Article 351 of the Constitution".

The resolution was duly seconded.

SRI T. P. ALAGAMUTHU: Sir, I move the following amendment—

'In item (3) included in the Agenda for 5th August 1965 under the heading "Resolutions", for the expression "by a suitable amendment to Article 351 of the Constitution", substitute the expression "by suitably amending the Constitution of India".'

The amendment was duly seconded.

MR. SPEAKER: The resolution and the amendment are now before the House for discussion.

திரு. து. ப. அழகமுத்து: தலைவர் அவர்களே, நமது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் 8-வது ஷெட்யூலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற 14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகள் என்று இப்பொழுது கூறப்பட்டு வருகிறது. அந்த எண்ணத்தை உறுதி செய்யும் வகையிலே சமீபத்தில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி மத்திய அரசு தேர்வுகளுக்கு 14 மொழிகளையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்தபொழுது அவர்கள் 14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகள் என்று கூறிடத்தக்க வகையில் தீர்மானத்தின் வாசகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை)

"The national language of each State will become the medium of administration as well as instruction at the University stage as early as possible".

என்று தீர்மானம் போட்டு அதை உறுதி செய்திருக்கிறார்கள். பண்டித நேரு அவர்கள்கூட ஆட்சிமொழிச் சட்ட விவாதம் பாராளுமன்றத்தில் நடைபெறும் பொழுது

"The makers of our Constitution were wise in laying down that all the 13 or 14 languages were to be national languages. There is no question of any one language being more a national language than the other. Bengali or Tamil or any other regional language is as much as Indian national language as Hindi",

[திரு. து. ப. அழகமுத்து] [5th August 1965]

என்று அதை உறுதி செய்திருக்கிறார்கள். 14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகள்தான், ஒன்றைவிட ஒன்று உயர்ந்தது அல்ல, அதுவும் இந்தி மற்ற மொழிகளைவிட உயர்ந்தது என்று கூறிக் கொள்ள முடியாது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அரசியல் அமைப்பு சட்டத்தில் 8-வது ஷெட்யூலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற 14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகள்தான் என்பதற்கு ஆதாரம், அரசியல் அமைப்பின் 17-வது பிரிவிலே ஆட்சி மொழி பற்றி சொல்கிற இடத்தில் எல்லோரும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய முறையில் தேசிய மொழிகள் என்று அதில் உறுதி செய்யப்படவில்லை. மாறாக,

‘Language of the Union’, ‘Regional languages’ என்று தலைப்புகளில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

‘Language of the Union’ என்று குறிப்பிடுகிறபோது இந்தியைக் குறிப்பிடுகிறார்கள், “ரீஜனல் லாங்க்வேஜ்” கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டு, ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் பேசப்படும் மொழிகள் மாநிலத்தின் ஆட்சிமொழியாக இருக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்களே ஒழிய, இந்த மொழிகள் தேசிய மொழிகள் என்று அரசியல் சட்டத்தில் சட்டபூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. அதுபற்றி பாராளுமன்றத்திலே திரு. பிராங் அந்தோணி அவர்களுடைய தீர்மானத்தின் மீது நடந்த விவாதத்திலே கனம் உறுப்பினர் திரு. என். ஆர். முசுனாமி அவர்கள்

The caption of the Eighth Schedule is only ‘Languages’. I find neither the word “national” nor the word “regional” in the caption. These two words are very often used by many of our Members both inside and outside the House. We are using these two words *ad infinitum* without understanding their implications.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பதினான்கு மொழிகளை அவரவர்கள் கருத்துக்குத் தகுந்தபடி வியாக்கியானம் கொடுக்கிறார்களே தவிர, ‘நாஷனல் லாங்க்வேஜ்’ என்று உறுதி செய்ய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே ஆதாரம் இல்லை. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கும்போது, இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டபோது அதுதான் தேசிய மொழி என்று இந்தி பேசும் மாநிலத்தவர்கள் பேசினார்கள். அந்த நேரத்திலே இந்தி பேசாத மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து சென்ற பிரதிநிதிகள் என்ன பேசினார்கள் என்பதை, அந்த அரசியல் நிர்ணய சபைக் குறிப்பிலிருந்து படித்துப் பார்க்கிறபோது நாம் உணரலாம். உதாரணத்திற்கு ஒன்று இரண்டு பேர்களுடைய கருத்துக்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உத்தரப் பிரதேசத்திலிருந்து வந்த பிரதிநிதி திரு. ஆர். வி. துலேகர்,

“Now, today because we are nationally minded, therefore I say that Hindi is the national language. You say, Hindi is the official language, but I say it is the national language. You are mistaken when you say that it is the official language.”

5th August 1965]

[திரு. து. ப. அழகமுத்து]

இந்தியை ஆட்சிமொழி என்று குறிப்பிடுகிறபொழுது நீங்கள் தவறு செய்கிறீர்கள். அது தேசிய மொழிதான் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பின்னால் வேறொரு மெம்பர் திரு. லக்ஷ்மண ஸாஷு என்கிற ஒரிசா மெம்பர்.

“When we regard India as a nation and are trying to make it one, there is no reason why we should call it as official language. We must call it as national language”.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். நாம் இந்தியா ஒரு தேசம் என்று ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, அதற்கு மொழியை நிச்சயித்த பிறகு, ஏன் ‘அபிஷியல் லாங்க்வேஜ்’ என்று குறிப்பிடவேண்டும், ‘நாஷனல் லாங்க்வேஜ்’ என்றே கூறலாம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இப்படி இந்த மொழி பேசும் மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் இந்தியை தேசிய மொழி என்று சொல்லவும், அதனால் எரிச்சல் அடைந்து நம் பிரதிநிதிகள், அதை மறுத்துப் பேசியும் இருக்கிறார்கள். அதையும் இங்கே குறிப்பிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். திரு. டி. ஏ. ராமலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள்,

“I, however, said that you cannot use the word national language, because Hindi is no more national to us than English or any other language. We have got our own languages which are national languages and for which we have got the same love as the Hindi speaking people have got for their language”.

என்று பேசியிருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு தேசிய மொழி இந்திதான் என்று சொல்ல எவ்வளவு உரிமை இருக்கிறதோ, அவ்வளவு உரிமை எங்கள் மொழி தேசிய மொழி என்று சொல்ல எங்களுக்கும் இருக்கிறது என்று அரசியல் நிர்ணய சபையில் பேசியிருக்கிறார். டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்கள், ‘கொஞ்சம் இடம் கொடுத்தால் மடத்தைப் பிடுங்கி விடுவீர்கள் போல் இருக்கிறதே’ என்பது போல,

“I am also reminded of the other Tamil proverb which says that if a man comes and asks for a little place on the verandah and if you grant it, he will next ask for entry into the house itself. That is the position of most of you, gentlemen to-day”.

என்று பேசி இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தி பேசுகின்ற மாநிலத்தில் இருப்பவர்கள் இந்திதான் தேசிய மொழி என்று கூறுவதும், இந்தி பேசாத மக்கள் அது தேசிய மொழிகளில் ஒன்றுதான் என்கிற நிலைமைதான் இன்றையதினம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் நம்முடைய மாநில சர்க்கார், ஆட்சி மொழிக் கமிஷன் வந்தபோது அவர்களுக்கு ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

“There is a widespread belief that the Constitution has declared Hindi to be the ‘National’ language of India; that other named languages are ‘regional’ languages, and that the unnamed languages are ignored. This belief is incorrect. Hindi has not been declared to be the national language of India—it is the Official language of the Indian Union which is not necessarily the same thing”.

[திரு. து. ப. அழகமுத்து] [5th August 1965]

என்று நம்முடைய மாநில சர்க்கார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதை உறுதிசெய்யும் வகையில் பார்லிமெண்டரி கமிட்டிக்கு இந்தக் கருத்தை தெரியப்படுத்தினார்கள். பார்லிமெண்டரி கமிட்டி அந்த கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, மற்ற மொழிகளும் தேசிய மொழிகள்தான் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

“ Thus, in one part of its Report, the Committee says the constitutional settlement outlined in the foregoing paragraphs is an integrated and comprehensive scheme ”.

இதன் மூலம் அந்தக் கமிட்டி மற்ற மொழிகளையும் தேசிய மொழிகள் என்று ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

இப்படி இந்தக் குழப்பம் வந்த பிறகு, பாராளுமன்றத்திலே இருக்கிற நம் உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்திலே பேசும்போது கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள நம்முடைய சர்க்கார் முன்றாவது மெமோராண்டம் சமர்ப்பித்தது. அந்த மெமோராண்டத்திலே பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு என்ன கூறியிருக்கிறது என்றால்,

“ Every language of Indian origin, spoken by any group of Indian citizens as their mother-tongue should be referred to as one of the Indian National Languages.”

என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, நம்முடைய மாநில சர்க்கார் இந்தப் பதினான்கு மொழிகளையும் தேசிய மொழிகள்தான் என்று வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். நமது மாநில சர்க்கார் வற்புறுத்துகிற கருத்தை, அரசியல் சட்டத்தில் சட்ட பூர்வமாக ஆக்கவேண்டும் என்று சொல்லத் துணியியில்லை. நமது மாநில சர்க்கார் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

“ should be referred to as one of the Indian national languages ”

தேசிய மொழிகள் என்று குறிப்பிட்டு பேச வேண்டும் என்று. அதைத் தான் என் தீர்மானத்தில், அரசியல் சட்டம் should be amended என்று தான் குறிப்பிடுகிறேன். ஆகவே, அவர்களுடைய கருத்துக்கும், என்னுடைய கருத்துக்கும் அதிக வித்தியாசம் இல்லை. சட்ட வடிவம் கொடுக்க வேண்டும் என்றுதான் தீர்மானம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். இதையே வேறொரு கோணத்திலிருந்து பார்த்து வாதத்தை கிளப்பலாம். இந்தப் பதினான்கு மொழிகளும் ஆட்சிமொழி என்றால் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே பேசப்படும் வேறு மொழிகளும் இருக்கின்றனவே என்று கேட்கலாம். அதற்கும், இந்த மாநில சர்க்கார் முன்றாவது மெமோராண்டத்திலே பதில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லியிருப்பது, இங்கிலீஷோ அல்லது பிரெஞ்சோ இந்த நாட்டிலே பேசப்பட்டாலும் அவை இந்திய மொழிகள் ஆகாது. இந்திய ‘ஆரிஜின்’ உள்ள மொழிகள்தான் எடுத்துக் கொள்ளப்படும், எல்லா மொழிகளும் குறிப்பிடப்பட முடியாது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே 8-வது ஷெடியூலில்

5th August 1965] [திரு. து. ப. அழகமுத்து]

குறிப்பிடுகின்ற 14 மொழிகளும் principal national languages என்று ஏற்றுக்கொள்வது போதுமானதாக இருக்கும் என்பது தான் என்னுடைய தீர்மானம். தொல்காப்பியத்திற்கு, இளம் புராணர், நச்சினர்க்கினியர் என்று பலர் உரை எழுதியிருப்பதைப் போல, நம்முடைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு வட இந்தியர்கள் வியாக்கியானம் ஒன்று, இங்கே தென் இந்திய வியாக்கியானம் ஒன்று என்று ஏற்படும் சூழ்நிலை இருக்கக்கூடாது இந்தப் பதினான்கு மொழிகளும் தேசிய மொழிகள்தான் என்பதை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலேயே கொண்டு வர, சட்டத்தைத் திருத்தம் செய்ய, நமது சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருக்கு சிபாரிசு செய்ய வேண்டும் என்று, சபாநாயகர் அவர்களே, உங்கள் மூலம் அவையைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். 'நான் அபிஷியல் டே' என்று குறிப்பிடுகிறபோது, 'நோ டே' என்று சுருக்கமாகவும் கேலியாகவும் குறிப்பிடுவார்கள். அப்படி 'நோ' என்று கூறிவிடாமல், அவர்களுடைய கருத்தையே நான் கூறுகிறேன் என்ற காரணத்தினால், இந்தத் தீர்மானத்தை கனம் அமைச்சர் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடிக்கிறேன்.

* திரு. வை. சங்கரன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது சபை முன் வந்திருக்கக்கூடிய தீர்மானம் தேவையில்லாத ஒரு தீர்மானம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். அந்தத் தீர்மானத்திற்கு அவசியம் இல்லை என்ற காரணத்தினால் நான் அதை ஆட்சேபிக்கிறேன். காரணம், அந்தத் தீர்மானத்திலேயே தெளிவாக இருக்கிறது.

12-30
p.m.

'That all the languages referred to in the Eighth Schedule be declared as National Languages of India'

என்று தீர்மானத்திலே போட்டிருக்கிறார்கள். கான்ஸ்டிடியூஷனில் பல இடங்களில் 'languages of India' என்றால் 'vide—Eighth Schedule' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவினுடைய மொழிகள் பதினான்கு என்று கான்ஸ்டிடியூஷனில் பல இடங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன.

இன்னொரு வேறுபாட்டை நன்றாகப் பார்க்க வேண்டும். பலர் சொல்வதையெல்லாம் குறிப்பிட்டு, பல வியாக்கியானம், பல ருடைய அச்சம், ஐயம் என்பதைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர் சொன்னார்கள். நாம் இப்பொழுது கவனிக்கவேண்டியதெல்லாம், கான்ஸ்டிடியூஷன்படி இப்பொழுதிருப்பதே போதுமா, மேற் கொண்டு அதற்குத் தனிப்பட்ட முறையில் அமென்ட்மென்ட் செய்ய வேண்டுமா என்பதுதான். அந்த முறையில் பார்த்தால், 'லாங்குவேஜ் ஆஃப் இந்தியன் நேஷன்' அல்லது 'நாஷனல் லாங்குவேஜஸ்' பதினான்கு என்று அங்கே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தனியாக திருத்தம் எதுவும் தேவை இல்லை என்றே நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

351-வது செக்ஷனில், 'It shall be the duty of the Union to promote the spread of the Hindi language, to develop it so that it may serve as a medium of expression for all the elements of the composite culture of India and to secure its enrichment by assimilation of all the other languages spoken in India.'

[திரு. வை. சங்கரன்] [5th August 1965]

lating without interfering with its genius, the forms, style and expressions used in Hindustani and in the other languages of India specified in the Eighth Schedule

என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தியோடு 'Other languages of India' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியா தேசத்தின் பாஷை என்றாலும் இந்தியாவின் தேசிய பாஷை என்றாலும் இரண்டும் ஒன்றுதான். தனியாக ஒன்றும் போட வேண்டியதில்லை. அதை மனதிற்கொண்டுதான் 'லாங்க்வேஜஸ் ஆப் இண்டியா' என்று 14 மொழிகளையும் போட்டார்கள். இந்தியாவில் உற்றுக்கணக்கான பாஷைகள் பூழங்கி வருகின்றன. மலை ஜாதியினர் போன்றவர்கள், புராதனமான மக்கள் இப்படிப்பட்டவர்கள் பேசும் பாஷைகள் எத்தனையோ இருந்தாலும், 14 மொழிகளைத்தான் எடுத்து, 'லாங்க்வேஜஸ் ஆப் இண்டியா' என்று போட்டிருக்கிறார்கள். நாஷனல் லாங்க்வேஜஸ் என்று பதினான்கு மொழிகளைத்தான் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரிந்த விஷயம்.

தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்த கனம் அங்கத்தினர் 'நாஷனல் ஆரிஜின்' என்று இன்னொரு அடிப்படையும் கொடுத்திருக்கிறார். ஆங்கிலம் இன்றைக்கு ஓரளவு நாட்டிலே பரவியிருந்தாலும்கூட, அதைப் பல காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டாலும்கூட, 'லாங்க்வேஜஸ் ஆப் இண்டியா' என்பதிலே ஆங்கிலத்தையும் போடாததற்குக் காரணம் என்ன? 'நாஷனல் ஆரிஜின்' இல்லை என்றுதான் அதை விட்டிருக்கிறார்கள் 'நாஷனல் ஆரிஜின்' ஆக ஆங்கிலம் இல்லாததன் காரணமாகத்தான் 'லாங்க்வேஜஸ் ஆப் இண்டியா' என்பதில் ஆங்கிலத்தைச் சேர்க்க முடியாத நிலையில், பதினான்கு மொழிகளோடு நிறுத்திவிட்டார்கள்.

பாஷை சம்பந்தமாகப் பார்த்தால், கான்ஸ்டிடியூஷனில் 17-வது 'பார்ட்டி'ல் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. 'லாங்க்வேஜ் ஆப் தி யூனியன்' என்று சொல்கிறபோது ஹிந்தியைத்தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. மேல் தலைப்பைப் பார்த்தால், 'அபிஷியல் லாங்க்வேஜ்' என்று போடப்பட்டு, கீழ்த்தலைப்பு 'லாங்க்வேஜ் ஆப் தி யூனியன்' என்றுதான் போடப்பட்டிருக்கிறது. அபிஷியல் லாங்க்வேஜ் ஆப் தி யூனியன்' என்று அதற்காக மட்டும் ஹிந்தியை வைத்துக் கொண்டு மற்றவை பின்னிடத்தில் தள்ளப்படவில்லை என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். நாஷனல் லாங்க்வேஜஸ் ஆப் இண்டியா' என்பதில் ஹிந்திக்கும் அதே இடம்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அது மட்டுமல்ல, 'ரீஜனல் லாங்க்வேஜ்' என்ற நிலைமையில்தான் இதர மொழிகள் எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாஷனல் லாங்க்வேஜ் ஆக இல்லை என்ற அர்த்தம் தொனிக்கும்படியாகப் பல வாதத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அப்படியானால், இரண்டாவது சாப்டரைப் பார்க்க வேண்டும். இரண்டாவது சாப்டரில் 345-வது ஆர்ட்டிகிளில் கூறப்பட்டிருப்பதாவது—

'Subject to the provisions of articles 346 and 347, the Legislature of a State may by law adopt any one or more of the

5th August 1965] [திரு. வை. சங்கரன்]

languages in use in the State or Hindi as the language or languages to be used for all or any of the official purposes of that State.'

என்று 'ரிஜனல் லாங்க்வேஜஸ்' என்ற தலைப்பில் போடப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் தமிழ் ரிஜனல் லாங்க்வேஜாக இருக்கிறது. மேற்கொண்டு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாஷைகள் இருப்பதாக எடுத்துக்கொள்வோம்.

மாநிலத்தில் வேறு மொழிகள் வழங்கினால் அதையும் ரிஜனல் லாங்க்வேஜாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய ப்ரொவிஷன் இருக்கிறது 347-வது ஆர்ட்டிகிளோடு சேர்த்துப் பார்த்தால் தெரியும்.

'On a demand being made in that behalf, the President may, if he is satisfied that a substantial proportion of the population of a State desire the use of any language spoken by them to be recognized by that State, direct that such language shall also be officially recognized throughout that State or any part thereof for such purpose as he may specify'.

என்று 347-வது ஆர்ட்டிகிளில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் தமிழைத் தவிர துளுவும் வழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது. ஸப்ஸ்ஸ்டான்ஷியல் போர்ஷன் ஆப் தி பாபுலேஷன் பேசி வருகிறார்கள் என்றால், அதைக்கூட ரிஜனல் லாங்க்வேஜாக அனுமதிக்கப்படுகிறது. ஜனாதிபதி அனுமதி கொடுத்தால் இந்த மாநிலத்தில் தமிழோடு சேர்ந்து துளுவையும் வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்று அதற்கு வேண்டிய இடமும் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரிஜனல் லாங்க்வேஜஸ்ஸாக 14 மொழிகள் இருக்கலாம். அதற்கு மேலும் பல மொழிகள் ரிஜனல் லாங்க்வேஜஸ்ஸாக வர வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதற்கு இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'லாங்க்வேஜ் இன் யூஸ் இன் தி ஸ்டேட்' என்றால் 14 மொழிகளைத் தவிர வேறும் இருக்கின்றன என்று அர்த்தம். 14 மொழிகள் மட்டுமல்லாமல் மற்ற மொழிகளும் இருக்கின்றன என்று அர்த்தம் உண்டாகிறது.

348-வது ஆர்ட்டிகிளில் 'Notwithstanding anything in sub-clause (a) of clause (1), the Governor or Rajpramukh of a State may, with the previous consent of the President, authorize the use of the Hindi language or any other language used for any official purposes of the State.'

என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. 14 மொழிகளைத் தவிர மேலும் பல மொழிகள் இருப்பதாக தனி இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேசிய அளவிலே எடுத்துக்கொண்டால் 14 மொழிகள் தேசிய மொழிகளாக இருக்கின்றன. 351-வது ஆர்ட்டிகிளில் 'அதர் லாங்க்வேஜஸ் ஆப் இண்டியா' என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து பதினாளுக்குக்கும் ஒரே அளவில்தான் இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே கான்ஸ்டிடியூஷனில் அதற்காகத் தனி இடம் அளிக்கப்பட்ட பிறகு, எட்டாவது ஷெட்யூல் அதற்காகத்தான் போடப்பட்டிருக்கிறது. தனியாக 'நாஷனல் லாங்க்வேஜ்' என்று குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்திக்கு ஆக்கம் அளிப்பதற்காக மட்டும் 351-வது ஆர்ட்டிகிளில் இடம் இருக்கிறது.

[திரு. வை. சங்கரன்]

[5th August 1965]

‘அபிவித்யில் லாங்க்வேஜ்’ என்ற காரணத்திற்காக அதற்குத் தனியாக இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கமும், அந்தந்த அமைப்பிலே இருக்கிறவர்களும் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தி மட்டுமல்ல, இந்தி தவிர மற்ற 13 மொழிகளுக்கும் ஆக்கம் அளிக்க, நாட்டிலே நல்ல முறையில் பரவி வளர்ச்சியடைய வேண்டிய ஆக்கமும் உதவியும் மத்திய சர்க்கார் அளிக்கவேண்டும் என்று ஏற்கனவே பல ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு, வற்புறுத்தப்பட்டு இருக்கின்றன. இப்போது உள்ள இந்த நிலைமையில் சட்டத்தின்படி பார்த்தால் ஏதாவது பயம், அச்சம் இருந்தாலும் கூட, காரியத்தில் அந்த அச்சத்தையும் பயத்தையும் போக்குவதற்குப் போதுமான அளவு உதவி பெற அன்றாட நடைமுறையில் காரியத்தில் செய்யவேண்டுமே தவிர, சட்டத்திற்கு எந்தவிதமான திருத்தமோ மாற்றமோ வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இருக்கும் சட்டத்தின்படி எந்த முறையில் அதைச் செயல்படுத்த வேண்டுமோ அதை நடைமுறையில் செய்யவேண்டியதற்கு பார்க்க வேண்டுமே தவிர, தனியாக சட்டத்தில் திருத்தம் தேவை இல்லை என்று கூறிக்கொண்டு, தீர்மானத்தை எதிர்த்து, என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன்.

* திரு. ஜே. மாதா கவுடர் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் திரு. அழகமுத்து அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்தத் தீர்மானம் தற்போது அவசியம் இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன். 14 மொழிகளையும் தேசிய மொழிகளாகச் சேர்க்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி இந்த மன்றத்தில் பல விவாதங்கள் நடத்தியிருக்கிறோம். பல முறை பேசப்பட்டு, இந்தி தான் ஆட்சி மொழி என்று நாட்டிலே இருக்கும் அத்தனை பேர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தி தேசிய மொழி ஆகி விட்டது என்பதற்கு அடுத்த பாராளுமன்றக் கூட்டத்திலே அவர்கள் அதற்குத் திருத்தத்தைப்பெல்லாம் செய்ய முடிவு செய்கிறார்கள். இந்தி ஆட்சி மொழி ஆவதற்கு அரசியல் சாசனத்தை நாம் ஏற்படுத்தும்போதே இந்தியைப்பற்றி அங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அன்று யாரும் எதிர்த்தவில்லை. அன்றைக்கு இந்த நாட்டிலே இருக்கும் அரசியல் கட்சியினர் யாரும் அதைப் பற்றி வாய் திறந்து எதிர்த்துப் பேசவில்லை. அரசியல் சாசனம் எழுதுவதற்கு தென்னாட்டிலிருந்து சென்றிருக்கிறார்கள். 15 வருஷங்களுக்குப் பிறகு இந்தி ஆட்சி மொழியாக வரும் என்று அப்போதே தெரிவித்திருக்க, அதைப்பற்றி அன்று பேசாமல் இருந்துவிட்டு, பிறகு அரசியல் காரணமாக, இந்தி வந்து நம்மை அடக்கியானுகிறது, இந்திக்கு நாம் அடிமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லி, மொழியின் காரணமாக மக்களைக் கிளர்ச்சியிலே தூண்டி விடுவதென்றால், அரசியலிலே இடம் பிடிக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்தானே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. நாம் ஒன்றை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பாரத நாட்டில் இருக்கக் கூடிய 40 கோடி மக்களில் தமிழ் நாட்டில் இருக்கக் கூடியது 4 கோடி மக்கள்தான். பத்தில் ஒரு பாகம். இந்திய ஜனத்தொகை பத்தில் ஒரு பாகம் இருக்கக்கூடிய தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலும் எடுத்துக்கொண்டால் இங்கே உள்ள எல்லா மக்களின் நாய்

5th August 1965] [திரு. ஜே. மாதா கவுடர்]

மொழியும் தமிழ்தான் என்று சொல்ல முடியாது. பொதுவாக திராவிட மொழி என்று பேசினாலும் இங்குள்ளவர்கள் தமிழைத் தான் உதாரணமாக எடுத்து வைக்கிறார்கள். நார்ப்பது கோடி மக்களுக்கு என்று இருக்கக்கூடிய பாராளுமன்ற ஆட்சி மொழியில் தமிழையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றால் அதை நியாயம் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டில் 4 கோடி மக்கள் இருக்கிறார்களே, இவர்கள் எல்லோரும் தமிழ் பேசுகிறார்களா? தமிழை மட்டும்தானே நிர்வாக மொழியாக வைக்க வேண்டும் என்கிறோம். தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் தமிழைத்தான் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் என்று நாம் மொட்டையாகச் சொல்ல முடியாது. நம்முடன் ஆந்திரர்கள் இருந்தார்கள். “சென்னை மனதே” என்று அவர்கள் போராடிய போராட்டத்தை நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. இங்கே தெலுங்கு பேசுகின்றவர்கள் இருக்கிறார்கள், கன்னடம் பேசுகின்றவர்கள் இருக்கிறார்கள், மலையாளம் பேசுகின்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்னும் எழுத்து வடிவில் இல்லாது பேச்சுமொழியில் இருக்கக் கூடிய வேறு பாஷை பேசுகின்றவர்களும்—தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களும் இங்கே இருக்கிறார்கள். ஆக தமிழை மட்டும் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் 50 சத விதத்தான் இருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இருந்தும் இந்த 50 சத விதம் உள்ள தமிழ்மொழியை நாம் நம்முடைய மாநில ஒரே ஒரு ஆட்சி மொழியாகக் கொள்வது நியாயம் என்று ஒப்புக்கொண்டால் மத்திய ஆட்சியைப் பொறுத்த வரையில் 50 சத விதத்துக்கு மேல் பேசக்கூடிய இந்தி மொழியை ஆட்சிமொழியாகக் கொள்வது நியாயமற்றதாகுமா? அதிகமான ஜனத்தொகையினர் பேசுகின்ற மொழியைத் தேசியமொழியாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பது ஏற்கனவே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அப்படி இருக்கிறபோது பதினான்கு மொழிகளையும் தேசியமொழி என்று கொண்டுவர வேண்டும் என்று சொல்வது சாஸ்கிற்றத்தது அல்ல, வீண் குழப்பமே ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கொண்டே இதுபோன்ற தீர்மானத்தை அங்கே கொண்டுவரலாம். மெஜாரிட்டியினர் ஏற்றுக்கொண்டால் நல்லது. இதை இங்கே நிறைவேற்றி, நாம் சிபார்சு செய்து அவர்களுக்கு அனுப்புவதைவிட அங்கே கொண்டுவந்து நிறைவேற்றுவது உசிதம் என்று சொல்லி இந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்க்கின்றேன்.

திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடிய தீர்மானத்தை வெளிப்படையாகப் பார்க்கிறபோது இந்தத் தீர்மானத்திற்கு கனம் மாதா கவுடர் என்ன கருத்தைக் கொண்டார்களோ அதே கருத்தைத்தான் நானும் கொண்டேன். அந்த அர்த்தத்தான் புலப்படுகிறது. ஏற்கனவே இந்த தேசத்தில் பேசப் பட்டு வருகிற மொழிகள் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன. அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் செய்தபோது நமது மொழிகள் என்று தனியாகப் பிரித்துப் பார்த்தபோது, இந்த

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [5th August 1965]

மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று உள்ள தொடர்பையும், இலக்கண இலக்கியச் செறிவோடு எழுத்துக்கள் அமைதியோடு பேசப்பட்டு வருகிற மொழிகள், வரிவடிவ எழுத்துக்கள் இன்றி உப மொழியாக வாய்ப்பேச்சில் மட்டும் இருந்து கொண்டிருக்கக் கூடிய மொழிகள், சிலாசாசனம், நூல்கள் முதலியவற்றில் இருந்து வழக்கில் பேசப்படாத மொழிகள் ஆகிய எல்லாவற்றையுமே நன்றாகப் பரிசீலனை செய்துதான் இலக்கண, இலக்கிய அமைதியோடு நம்முடைய மொழிகளுக்கு ஜீவாதாரமாக இருக்கக் கூடிய மொழி ஆகிய எல்லாவற்றையும் கண்டு 14 தேசிய மொழிகள் என்று வகுத்துக் கொடுத்தார்கள். அப்படி வகுத்துக்கொடுத்தபோதே நம்முடைய தேசத்தில் வழக்கில் இருந்தாலும் இலக்கண இலக்கிய அமைதியின்றி, வரிவடிவெழுத்தின்றி, சிலாசாசனத்தில் காணப்படாது இருக்கின்ற மொழிகள் உள்பட மொத்தமாக ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டு இருப்பதையும் உணர்ந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் பார்த்து தான் இந்திய தேசிய மொழிகள் என்று 14 மொழிகளைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிற மொழிகளில், ஆங்கிலம் இந்த நாட்டில் பரவலாகப் பேசப்பட்டு வந்தாலும் கூட இந்திய தேசிய மொழி என்பதில் அது இடம் பெறவில்லை. இந்த தேசத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக வளர்ந்து வந்திருக்கக்கூடிய நாகரிகத்திற்கேற்ப ஆரம்பம் முதற்கொண்டு இடையறாது வந்திருக்கக்கூடிய நிலைமையை அனுசரித்து, நம்முடைய நாகரிக, கலாசார வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்திருக்கக் கூடிய நிலைமையை அனுசரித்து சமஸ்கிருதம் உள்ளிட்டு 14 மொழிகள் என்று வரையறுக்கிறபோது ஆங்கிலத்தை பிறநாட்டு மொழி என்று விளக்கியே விட்டிருக்கிறார்கள். ஆக நம்முடைய அரசியல் அமைப்பில் 14 மொழிகள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நம்முடைய தேசிய மொழிகள்தாம். அதில் சந்தேகமில்லை.

கனம் அழகமுத்து அவர்களுடன் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போதுதான் 14 மொழிகள் என்பதற்கு முன்னால் “தேசிய” என்ற ஒரு சிறு வார்த்தையைச் சேர்க்க வேண்டும் என்பதுதான் அவருடைய திருத்தத்தின் நோக்கம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆரம்பத்தில் நானே புரிந்து கொண்டது தேசியமொழிகள் பதினான்கு என்று குறிப்பிடவேண்டும் என்று சொல்கிறார் என்பதுதான். ஆட்சிமொழியாக இந்தப் பதினான்கு மொழிகளையும் கோருகிறார் என்றே நினைத்தேன். ஆனால் அவரோடு பேசிய பிறகுதான் அரசியல் அமைப்புச் சட்ட 351-வது பிரிவிலே மொழிகள் என்று இருக்கக்கூடிய இடத்தில் “தேசிய மொழிகள்” என்ற வார்த்தையை இணைக்க வேண்டுமென்பது அவர் திருத்தம் என்று அறிந்து கொண்டேன்.

நான் முன்பு குறிப்பிட்டது போல இந்தப் பதினான்கு மொழிகளை வெறும் எண்ணிக்கையை மட்டும் வைத்து நிர்ணயிக்கவில்லை. ஆயிரக்கணக்கான மொழிகள் நம் நாட்டில் வழக்கத்தில் இருந்தாலும் கூட, எழுத்து வடிவில் இல்லாது பேச்சு வழக்கில் இருக்கிற கொங்கணம், செளராஷ்டிரம் போன்றவற்றையும்

5th August 1965] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

கவனித்து இலக்கண, இலக்கிய அமைதியோடு, வடிவச் சிறப்பு போடு, மற்ற மொழிகளின் தோற்றத்திற்குத் தாய் மொழியாக, பன்டைக்காலம் தொட்டே இடையறாது வருகின்ற மரபு அமைதியோடு, வரலாற்றுச் சிறப்போடு அதிகமான பேர்கள் பேச வேண்டும் என்பது கூட இன்றி 2 ஆயிரம் மக்களே பேசுகின்ற தானாலும்கூட இலக்கிய, சாசன, சாத்திரச் சிறப்புப் பெற்றதாக விளங்குகின்ற சமஸ்கிருதம் உள்பட உள்ள 14 மொழிகளை நம்முடைய இந்திய மொழிகள் என்று எடுத்து வைத்துள்ளார்கள். இந்த தேசத்திற்குரிய சிறப்பான மொழிகள்தாம் இவை. தேசிய மொழிகள் என்ற அங்கீகாரம் அவற்றை அரசியல் அமைப்பு ஷெட்யூலில் சேர்த்திருப்பதில் இருந்தே கிடைத்திருக்கிறது. ஆகவே இப்போது மேலும் “தேசிய” என்ற வார்த்தையைச் சேர்த்து குழப்பமான நிலைமையை உண்டாக்கக் கூடாது என்பது என் கருத்து. இந்தப் பதினான்கு மொழிகளைத் தவிர வேறு மொழிகள் தேசிய மொழிகளாக வருவதற்கு என்ன ஆட்சேபணை இருக்கிறது? இப்பொழுது அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற 14 மொழிகளைத் தவிர, மேற்கொண்டு இருக்கக்கூடிய மொழிகளைப் பரிசீலனை செய்து அவற்றை அங்கீகரிக்கவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது என்பதை புலப்படுத்துவதாகத்தான் இந்தத் தீர்மானம் அமைந்திருக்கிறது. இப்பொழுது அங்கீகரிக்கப் பட்டிருக்கின்ற 14 மொழிகளையும் தவிர, இன்னும் அங்கீகரிக்கப் படாமலிருக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான மொழிகளையும் பரிசீலனை செய்து என் அவற்றிலிருந்து இன்னும் மொழிகளைப் பொறுக்கி எடுக்கக்கூடாது என்ற ஒரு விஷயத்தை கிளப்பி, அதை சர்ச்சைக்குரிய ஒன்றாக்கக்கூடிய நிலைமை இந்தத் தீர்மானத்தால் வந்து விடும். ஏற்கனவே, ஷெட்யூலில் ரிக்கக் கொண்டு லாங்க்வேஜஸ் என்று இந்திய தேசிய மொழிகளாக 14 மொழிகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டன. ஆகவே, அவசியமில்லாத ஒரு தீர்மானத்தை அவசியம் இருப்பதைப் போன்று கருதி அதைக் கொண்டு வருவதை நான் எதிர்க்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : கனம் துணைத் தலைவரவர்களே, திரு. அழகமுத்து அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள தீர்மானத்தை வரவேற்கின்ற முறையில் நான் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 351-வது விதியில் ஒரு தகுந்த திருத்தம் செய்வதன் மூலம் எட்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிட்டுள்ள எல்லா மொழிகளையும் இந்தியாவின் தேசிய மொழிகளாக அறிவிக்கவேண்டுமென்று இச்சபை இந்திய அரசாங்கத்திற்குப் பரிந்துரைக்க வேண்டுமென்று இந்தத் தீர்மானம் கூறுகின்றது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற சொற்களை ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால் அலிஷியல் லாங்க்வேஜ், ஆட்சி மொழி, ரீஜனல் லாங்க்வேஜ், வட்டார மொழி என்ற சொற்கள்தான் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், நடைமுறையிலே பேசப்படுகின்ற பேச்சுக்களையும், வாதங்களையும் பார்ப்போமானால் இந்தி தேசிய மொழியாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்ற காரணத்தினால் இந்தி மட்டுமே தேசிய மொழியாக இருக்கும் என்ற கருத்து எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றது,

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[5th August 1965]

ஆகவே, இந்தக் குழப்பத்தைப் போக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத் தோடுதான் இந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவுக்கு ஒரே ஒரு தேசிய மொழிதான் இருக்கவேண்டும், இருக்கமுடியும், அதுவும் இந்திதான் இருக்கவேண்டும், இருக்க முடியும் என்ற அளவிலேதான் நடைமுறையிலே பேச்சுக்களும் வாதங்களும் இருந்து வருகின்றன. ஆகவே, 14 மொழிகளும் இந்த நாட்டின் முக்கியமான தேசிய மொழிகள் என்ற அடை மொழியைப் பெற்று விடுமானால், அந்தத் தகுதியைப் பெற்று விடுமானால் நான் முன்பு சொல்லியதைப் போன்று, நாட்டின் எதிர்காலம் அமைதியாக இருக்கும், நாட்டிலே இருக்கின்ற அந்தனே மக்களும் அவாவர்கள் திருப்தியடையத் தக்க முடிவுகளை வழிவகை பெறமுடியும். இந்தி மட்டுமே ஒரே தேசிய மொழியாக ஆகாது; முக்கியமான மொழிகள் எல்லாம் தேசிய மொழிகளாக ஆக்குதல் வேண்டும் என்பதைச் சட்டத்தின்மூலம் கொண்டுவருவதால் அந்தந்த மொழிகள் உரிய இடத்தைப் பெற முடியும். ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு அலகாபாத்திலே நடைபெற்ற இந்தி சம்மேளன் மாநாட்டில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். 'ஆங்கிலம் இருந்த இடத்திலே இந்தி மட்டும்தான் இருக்க முடியும், இருக்கவேண்டும்; பிற மொழிகளையும் இந்தியுடன் சேர்க்கவேண்டுமென்றால், இந்திக்கு என்ன என்ன தகுதிகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்தந்தத் தகுதிகளையெல்லாம் பெற்றால்தான் சேர்க்கமுடியும். இல்லாவிட்டால் சேர்க்கமுடியாது என்ற வகையிலே ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்திக்கு மட்டும்தான் தேசியத் தன்மை இருக்கின்றது என்றும், தேசியத் தன்மையின் தகுதியை இந்தி மட்டும்தான் பெற்றிருக்கிறது, மற்றைய மொழிகளுக்கு அது இல்லையென்ற உணர்வே இருந்து வருகின்றது. 14 மொழிகள்தான் முக்கிய தேசிய மொழிகள் என்று குறிப்பிடப்படுவதனால், மற்றைய மொழிகள் தேசிய மொழிகள் ஆகாவா என்ற கேள்வி எழக்கூடும். மற்றைய மொழிகள் இந்த நாட்டின் மொழிகள் என்றாலும், இந்தியாவின் முக்கிய தேசிய மொழிகள் என்று இந்த 14 மொழிகளைத்தான் அழைக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். இதுபற்றி அஃபீஷியல் லாங்குவேஜ் கமிஷனின் ரிப்போர்ட்டிலே கூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

'The linguistic survey of India records 179 languages and 544 dialects in the country as current at present'

என்று ஆட்சிமொழிக் கமிஷன் அறிக்கை கூறுகின்றது. முக்கியமாக மொழிகள் என்ற வகையில் 179 மொழிகளும், 544 களை மொழிகளும் இந்தியாவில் இருக்கின்றன . . .

டாக்டர் பா. நடராஜன்: இது 1961-ம் வருடத்திய சென்ஸஸ். இப்பொழுது அது இன்னும் அதிகமாகி இருக்கும்.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்: இன்னும்கூட அதிகமாக இருக்கும் என்று டாக்டர் நடராஜன் அவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். அரசாங்கமே ஒரு தனி இந்தியை உருவாக்கி அதற்கு கரிபோலி என்று பெயரிடப்பட்டு, ஆட்சியாளர்கள் அதை ஆட்சிமொழியாக

5th August 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

உருக்கொடுக்கும் முயற்சியிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர்களையும், பண்டிதர்களையும் அழைத்து சொற்களைக் கண்டுபிடித்துச் சேருங்கள் என்று சொல்லி, அதன்படி 10, 15 பேர்கள் ஆறுமாத காலம் வரை உட்கார்ந்து சொற்களைக் கண்டு பிடித்துக் கண்டு பிடித்துச் சேர்க்கின்றார்கள். இப்படித் தனது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சொற்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத பல இடங்கள், இந்தி பேசுகின்ற மாநிலங்களிலேயே இருக்கின்றன. நீதிமன்றங்களிலே பயன்படுத்தப்படும் சொற்களிலே பேதங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு மாநிலத்திலே வழங்கப்படுகின்ற சொல் மற்றொரு மாநிலத்தால் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை என்பதற்காக, நான்கு மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்களை அழைத்துச் சொற்களை ஆராய்ந்து, எந்தச் சொல்லை ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றார்கள். இதை நான் எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், தாய்மொழி என்றும், வட்டார மொழி என்றும், லிங்க் லாங்குவேஜ் என்றும், ஆட்சிமொழி என்றும் பல்வேறு பெயர்கள் இருக்கின்றன. தாய்மொழி என்பது நாமாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கின்ற மொழியல்ல. தாய்மொழி நம்மை ஆட்கொள்கின்றது, நாம் யாரும் தாய்மொழியை ஆட்கொள்வதில்லை. தாய்மொழி தான் நம்மை ஆட்கொள்கின்றது. என்னுடைய தாய்மொழி நானாகப் பார்த்துத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்கின்ற ஒன்று அல்ல. என்னுடைய பிறப்பின் காரணமாக தமிழ் தாய்மொழியாக என்னை ஆட்கொண்டிருக்கிறது. அவரவர்கள் பிறந்த மண்ணுக்குரிய மொழிகள் அவரவர்களை ஆட்கொள்கின்றனவே தவிர, மொழிகளை நம் முன்னால் வைத்து நாம் எந்த மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளலாம் என்று நாமாகப் பார்த்து ஆட்கொள்வதில்லை. ஆகவே தாய்மொழி என்பது நம்மை ஆட்கொள்கின்ற மொழிதான்; நாம் உருவாக்குகின்ற மொழியல்ல. தேசியம் என்பது நம்முடைய நாகரிகம், பண்பாடு, கலாச்சாரம் இவற்றை வைத்துத்தான் உருவாகின்றது. தேசியத்தை திடீரென்று ஒரு நாள் காலையிலே மாற்றிக்கொள்ளவோ, அல்லது வேறு தேசியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவோ முடியாது. நான் நாளை காலை 6 மணிக்கு என்னுடைய தேசியத்தை விட்டுவிட்டு, இன்னொரு தேசியத்தை வைத்துக் கொள்ளப்போகிறேன் என்று யாரும் அறிக்கை விடமுடியாது. எனவே, தேசியமும் நம்மை ஆட்கொள்கின்ற ஒன்றுதான். ஆனால் ஆட்சிமொழி அப்படியில்லை. ஆட்சிமொழி நம்மை ஆட்கொள்கின்ற ஒன்றல்ல. நாமாகப் பார்த்து ஆட்கொள்கின்றோம். நாமாகப் பார்த்து ஏதாவது ஒரு மொழியை ஆட்சிமொழியாக ஏற்றுக்கொள்கின்றோம். வெள்ளையன் நம்மை ஆண்ட காலத்தில் ஆங்கிலம் தான் ஆட்சிமொழி என்று சொன்னான். கடலூரிலே ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியென்றால், பக்கத்திலேயுள்ள பாண்டிச்சேரியில் அதைப் ஒப்பொருட்கக்காரன் ஆண்டதால் ஒப்பொருட்க தான் ஆட்சி மொழியாக இருந்தது. ஆகவே, ஆட்சிமொழியை நாம் மாற்றிவிட்டு, எப்பொழுதும் வேறு ஒரு ஆட்சிமொழியை புகுத்தி விடலாம். இந்தியாவிலே பல தேசிய மொழிகள் இருக்கின்றன. குறிப்பிடப்பட்ட அத்தனை தேசிய மொழிகளும், மண், பண்பாடு, தேசியம் ஆகியவற்றின் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. தமிழகத்திலே தமிழ் மண்ணுக்குரிய, பண்பாட்டிற்குரிய

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [5th August 1965]

தேசிய மொழியாக தமிழ் இருக்கிறது. ஆந்திராவிலே, ஆந்திர மண்ணுக்குரிய, ஆந்திர தேசிய மொழியாக தெலுங்கு இருக்கிறது. மராட்டியத்திலே, அந்த மண்ணுக்குரிய மராட்டியம் தேசிய மொழியாக இருக்கின்றது. இந்தி பேசப்படுகின்ற இடங்களில், அந்த மண்ணுக்குரிய இந்தி மொழி தேசிய மொழியாக இருக்கின்றது. ஆகவே, இந்தியாவில் இருக்கின்ற பல்வேறு மொழிகளும் தேசிய மொழிகள்தாம். குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியில் பேசப்படுகின்ற மொழியாக அது அமைந்துவிட்ட காரணத்தால் அதுதான் இந்தியா முழுமைக்கும் தேசியமொழி ஆகும் என்று சொல்வது சரியல்ல. இந்தி இந்தியா முழுவதற்கும் தேசிய மொழியாக ஆகிவிடாது. காஷ்மீரம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை பரவலாக அது வளர்ந்து வந்த, வழங்கிவந்த மொழியல்ல. நான்கு மாநிலங்களில்தான் இந்தி பேசப்படுகின்றது. நான்கு மாநிலங்களுக்கு மட்டுமே தேசிய மொழியாக இருக்கக்கூடிய மொழி பல்வேறு மாநிலங்களுக்கும் தேசிய மொழியாக இருக்கமுடியாது. இந்தி என்பது பல வகைகளில் பேசப்படுகின்ற ஒரு மொழியாக இருக்கின்றது.

‘Within what is known as the Hindi-speaking area, various dialects are spoken, and were once cultivated as literary languages but during the first decades of the 19th Century, the *Khariboli*, one of the component dialects of Hindi, emerged as the standard and accepted form of Hindi writing over the whole of the Hindi-speaking area.’

என்று இப்படி இருக்கக்கூடிய ஒரு மொழியை எடுத்துக்கொண்டு, அதற்கு எல்லாத் தகுதிகளையும் கொடுத்து, அதை ஒரு எடுத்துக் காட்டு மொழியாக வைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற அளவுக்கு இந்தியைக் கொண்டுவருகிறார்கள். இந்தியாவிலே பேசப்படுகின்ற அத்தனை மொழிகளுக்கும் தேசிய மொழி அந்தஸ்து உண்டு என்று பார்க்கும்பொழுது, இந்தியாவில் பேசப்படுகின்ற இந்த 179 மொழிகளும், 544 கிளைமொழிகளும் தேசியத் தன்மைக்கு உரியன என்ற அடிப்படையிலே பார்க்கும்பொழுது, ஏன் இந்த 14 மொழிகளையும் முக்கிய தேசிய மொழிகள் ‘Important National Languages’ என்று கொண்டுவரக்கூடாது? இப்போது நடைமுறையில் பார்க்கையில் இப்படி இருக்கிறது என்றால் பாகிஸ்தான் பிரியாமல் இந்தியா என்றாக இருந்த நேரத்தில், அதற்கும் முன்பு பர்மாவும் இந்தியாவோடு இருந்த நேரத்தில் அத்தனைக்கும் சேர்ந்து தேசிய மொழி இந்தி என்றுதான் அமைந்திருக்கும். வேறு ஒரு அமைப்பாகப் பாகிஸ்தான் போய்விட்ட பிறகு மீதிப் பகுதிக்கு இந்தி தேசிய மொழி என்று ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆட்சி மொழியினுடைய விரிவை அகலப்படுத்தலாம் அல்லது குறைக்கலாம். ஆனால் தேசிய மொழி என்பது தாய் மொழியைப் போன்றது. அதை விரிவுபடுத்த முடியாது. சட்டத்தின் மூலமாக, அதிகாரத்தின் மூலமாக, நான்கு மாநிலங்களில் பேசப்படுகின்ற மொழியை 44 கோடி மக்களும் சேர்ந்து பார்க்கும்போது பெரும்பான்மையான மக்களுடைய தேசியத்தை உணர்த்துகின்ற மொழியாக அது ஆகாது. தமிழ் மக்களுடைய தேசியத்தை உணர்த்துகின்ற மொழி தமிழாகத்தான் இருக்க முடியும். இந்த மாநில மக்களுக்கு உரிய

5th August 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மொழி தமிழாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆந்திரத்தைப் பொறுத்த வரை அது அவர்களுக்குத் தெலுங்காகத்தான் இருக்க முடியும். இந்தியாவில் பல தேசிய மொழிகள் இருந்தன. அதிலே முக்கியமாக—இம்பார்ட்டண்ட் நேஷனல் லாங்குவேஜ்—14 மொழிகள் தேசிய மொழிகள் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி இருக்கும்போது இந்திக்கு மட்டும் ஒரு தனி அந்தஸ்து கொடுக்கப் படுகின்றது. அந்த அந்தஸ்து இந்த 14 மொழிகளுக்கும் தரப்பட வேண்டும் அப்போதுதான் பெரும்பான்மையான மக்கள் தங்கள் தங்கள் தாய் மொழி தேசிய அந்தஸ்தைப் பெற்று இருக்கின்றது என்று உணர்வோடு அமைதியாகப் பணி புரிகின்ற வாய்ப்பு அமையும் என்ற காரணத்தால்தான் இந்தத் தீர்மானம் வந்திருக்கிறது. இனிய சர்க்கரை 'இனிய' என்ற அடைமொழியுடன் கூறினால் புரிந்த சர்க்கரை இருக்கிறது என்று அர்த்தமல்ல. சர்க்கரை இனியது என்பதை உணர்த்துகின்ற அளவுக்கு உள்ள அடைமொழியாகத்தான் அது பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இந்தக் கருத்து முரண்பட்ட, வேறுபட்ட தன்மைகளை உருவாக்கும் அடிப்படையில் அமைந்த ஒன்று அல்ல. இருக்கின்ற நிலைமைகளைத் தெளிவுபடுத்தி விளக்கங்கள் தருகின்ற ஒன்றாகத்தான் இந்தத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது, இந்த மன்றத்திலே விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் இந்தக் கருத்துக்களுக்கு ஆக்கம் தருகின்ற வகையிலே இதை நிறைவேற்றி வைப்பதன் மூலம் எந்த முரண்பாடும் மாறுபாடும் ஏற்பட்டு விடாது. இந்த மாநிலத்தின் உணர்வை அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படும். இந்தி ஒன்றுதான் தேசிய அந்தஸ்தைப் பெறத் தகுதி படைத்தது, மற்றைய மொழிகள் வட்டார மொழி அந்தஸ்துக்குத்தான் உரியன. தேசிய மொழி அந்தஸ்தைப் பெற மற்ற மொழிகளுக்குத் தகுதி இல்லையென்ற உணர்வு இந்தி வெறியர்களுக்கு இருக்கின்ற காரணத்தால், அந்த பயத்தைப் போக்கவும் இந்தத் தீர்மானம் பயன்படும். அந்த வகையில் இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்த கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் திருத்தத்தை மேலும் பிரேரேபிக்காமல் இருந்திருந்தால் ஒருவாறு நான் புரிந்து கொண்டிருக்க முடியும்; புரிந்து கொள்வதோடு மட்டுமல்ல, இந்தத் தீர்மானத்தை எப்படி ஆட்சேபிப்பது என்று கூட நான் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கும். 351-வது விதியைத் திருத்த வேண்டுமென்றார்கள். எதற்காகத் திருத்த வேண்டும்? 8-வது ஷெட்யூலில் உள்ள எல்லா மொழிகளும் தேசிய மொழிகளாகக் கருதப்படக் கூடிய அளவுக்குத் திருத்த வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். எந்த அளவுக்கு, எந்த வகையில் திருத்த வேண்டுமென்பதற்குச் சில கட்டுப்பாடுகள் இருக்கலாம். திருத்தத்திற்கு இடம் இல்லையென்று கூடச் சொல்ல முடியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் அதை விட்டு விட்டு 350-வது பிரிவின்படி எல்லா மொழிகளும் தேசிய மொழிகளாகக் கருதப்படுவதற்கு கான்ஸ்டிடியூஷனைத் தகுதியாகத் திருத்த

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [5th August 1965]

வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். தேசிய மொழி என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக 'அஃபிஷியல் லாங்குவேஜ்' ஆகப் போட்டு எட்டாவது ஷெட்யூலில் கண்ட 14 மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்பதுதான் கொஞ்ச நாளாக எதிர்க்கட்சி யினரின் வாதம். அது இப்போதைய வாதந்தான். முன்பு இல்லை.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் அவர்களுடைய திருத்தத்தைப் பொறுத்து கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகின்றபோது சட்ட நிலைமைகளைப் பற்றிக் கூறினார்கள். அந்தத் திருத்தம் சட்ட இலாகாவில் இருந்து உருவாக்கப்படாத காரணத்தால் கருத்தைக் கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டால் அந்தக் கருத்துக்கு ஏற்ப இந்தத் திருத்தம் எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அப்படிக் கூட மாற்றி கொள்ளலாம். அந்த முறையில் கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நான் கூற வந்தது தேசிய மொழி என்பதற்குப் பதிலாக ஆட்சி மொழி என்று போட்டிருந்தால் இந்தத் தீர்மானத்தில் 14 மொழிகளையும் மத்திய ஆட்சி மொழியாகக் வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள் என்பதை ஆதரிக்க முடியும் என்று நான் கூறவில்லை—புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று தான் கூறினேன். 14 மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. அதிலே எவ்வளவோ சிரமங்கள் இருக்கின்றன. அவ்வாறு வாதிடுவது சரியல்ல. 14 மொழிகள் ஒரு நாட்டுக்கு ஆட்சி மொழியாக இருப்பது சரியல்ல என்பதுதான் என்னுடைய வாதம், அரசாங்கத்தின் வாதம், காங்கிரஸ் கட்சியின் வாதம், அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் வாதம். (டாக்டர் பா. நடராஜன் : 'காமன் ஸென்ஸ்' வாதம் . . .) அவ்வளவு தூரம் நான் போகவில்லை; அவர்கள் கோபித்துக் கொள்வார்கள். தேசிய மொழிகளாக ஆக்குவதற்குக் கான்ஸ்டிடியூஷனில் திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்வதிலே சில தவறுதலான கருத்துக்கள் இருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன். 'தேசிய மொழியாக இந்தியை மட்டும் போட்டு விட்டு மற்ற மொழிகளை ரீஜனல் லாங்குவேஜஸ் என்று போட்டிருக்கிறார்கள்; அவற்றுக்குச் சம அந்தஸ்து இல்லை' என்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொஞ்சம் விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள் அஃபிஷியல் லாங்குவேஜ் ஆக இருப்பது தேசிய மொழி அந்தஸ்தைப் பெறுகிறது; ஆகவே, மற்ற மொழிகளுக்கும் முதற்படியாக தேசிய மொழியாகப் பட்டம் ரூட்டி அதற்குப் பிறகு ஆசனத்தில் கொண்டு வந்து உட்கார வைக்க வேண்டும் என்ற முறையில் கூறினார்கள். எப்படி பட்டாபிஷேகத் திற்கு முன்பு பட்டாடை உடுத்தி அதற்குப் பிறகு ஆசனத்தில் அமர்த்துகிறார்களோ அந்த வகையில் கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், நான் கூற விரும்புவது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் தேசிய மொழி இந்தி என்று கூடக் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதாகும். எங்காவது ஒருபுறத்தில் இந்தி

5th August 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

தேசிய மொழி என்று இருந்தால் நாம் அதைப் பற்றிக் கேட்கலாம். இந்திதான் தேசிய மொழி என்று எங்காவது ஒரு செக்ஷனில் இருந்தால் கனம் அங்கத்தினர் அச்சப்பட்டிருக்கலாம். அப்படி இருந்தால் 'நம்முடைய மொழிகளுக்கெல்லாம் சீழான அந்தஸ்தா? எங்களுடைய மொழிகளுக்கும் தேசிய மொழிகளாக அந்தஸ்து கொடுக்கவேண்டும்' என்று கோரியிருக்கலாம். இந்தி தேசிய மொழியாகக் கருதப்படவில்லை. தேசிய மொழி ஒன்று, ஆட்சி மொழி வேறு ஒன்று. தேசிய மொழியாகப் பட்டம் பெற்றுத்தான் ஆட்சி மொழியாக ஆக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. அலெக்சிஸ் லாங்குவேஜ் என்று இந்தியைக் குறிப்பிடுகின்றபோது மாநிலங்களில் அந்தந்த மொழிகள் பயன்படுத்தப்படுவதை 'ரீஜனல் லாங்குவேஜஸ்' என்ற ஹெட்டிங்கில் போடப்பட்டிருக்கிறது. கான்ஸ்டிடியூஷனில் உள்ள இந்த ஹெட்டிங் கூட அவ்வளவு பொருத்தமானது அல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து. நான் வற்புறுத்துவது என்னவென்றால் 'லாங்குவேஜஸ் ஆப் இண்டியா' எல்லாம் நேஷனல் லாங்குவேஜஸ். இதைக் காலஞ் சென்ற பிரதம மந்திரியவர்களும் வற்புறுத்தி இருக்கிறார்கள். இந்த மன்றத்தில் நான் கூறியிருக்கிறேன்.

14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகளாகக் கருதக் கூடிய மொழிகள்தான், அவை தேசிய மொழிகள்தான். என் இந்த சந்தேகத்தைக் கிளப்பவேண்டும்? ஏன் நம் மொழி தேசிய மொழி இல்லை என்று சொல்லவேண்டும்.

திரு. மு. கருணாநிதி: இந்தி தவிர மற்ற மொழிகள் தேசிய மொழிகளாக இருக்கத் தகுதியற்றவை என்று திரு. மாதா கடவுர் வாதம் செய்தார்கள். அதைப் பற்றி கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் என்ன அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அவர்கள் சொன்னதற்கு நான் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள முடியுமா? அதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; அதை முற்றிலும் மறுக்கிறேன். நம் நாட்டு மொழிகள் எல்லாம் தேசிய மொழிகள்தான். இந்தி மட்டும் தேசிய மொழி அல்ல. இந்தியும் தேசிய மொழிதான், தமிழும் தேசிய மொழிதான், தெலுங்கும் தேசிய மொழிதான், மராத்தியும் தேசிய மொழிதான். அதுதான் நம் வாதம். அதைத்தான் வற்புறுத்திக் கொண்டு வருவது. தேசிய மொழி என்று கான்ஸ்டிடியூஷனில் எங்கும் இல்லை. அங்கு அப்படி குறிப்பிட்டிருந்தால் மற்ற மொழிகளையும் தேசிய மொழிகளாக ஆக்கவேண்டுமென்று சொல்லலாம். கனம் அங்கத்தினர் திரு. அழகமுத்து அவர்களுடன் நீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் நமக்கே சந்தேகம் வந்து விடுகிறது, நாமே தேசிய மொழி இல்லை என்று ஒத்துக் கொள்கிறோம் என்று வரும். அது நமக்கும் நல்லதல்ல, நம் மொழிக்கும் நல்லதல்ல. 14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகள்தான் என்று வற்புறுத்துகிறோம். ஆட்சி மொழி என்றால் அது வேறு விஷயம். 14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகள்தான், இதில் ஸ்யாமில்லை. ஆனால் 14 மொழிகளும் ஆட்சிமொழிகளாக ஆக வேண்டும் என்பது எதிர்கட்சிக்காரர்களின் வாதம். 14 மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக ஆவது சரி அல்ல என்பதுதான் நாம் சொல்வது.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [5th August 1965]

அரசாங்கம் சொல்வதும் அதுதான். அதுதான் வித்தியாசம். 14 மொழிகளும் ஆட்சிமொழிகளாக வேண்டும் என்று வந்திருந்தால் அதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்றாலும் புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்தத் தீர்மானத்திற்குச் சிறிதும் அவசியமில்லை. எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள், அபிப்பிராயங்கள் எல்லாவற்றையும் வைத்து பார்த்தாலும் இதற்கு அவசியம் இல்லையென்பதால் இது வேண்டாம். நாமே போய் இந்த மொழிகள் தேசிய மொழிகள் அல்ல என்று சொல்லக் கூடாது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் அப்படித் தடை ஒன்றுமில்லை. நான் எவ்வளவோ பொதுக்கூட்டங்களில் பேசியிருக்கிறேன். இந்த மன்றத்திலும் பேசியிருப்பது நினைவிற்கு வருகிறது. இவைகளை எல்லாம் தேசிய மொழிகளாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் ஒரு சொல் இருக்கலாம். இல்லாமல் போகலாம். பழக்கத்திற்கு முன்பே வந்து விட்டது, இவைகள் எல்லாம் தேசிய மொழிகள் என்று. அதில் ஐயம் ஏற்படும் வகையில், பிறருக்கு அதற்கு இடம் கொடுக்கும் வகையில் இத்தீர்மானத்தை வற்புறுத்த வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. து. ப. அழகமுத்து : கனம் தலைவர் அவர்களே, பதினென்கு மொழிகளும் தேசிய மொழிகள் என்று அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிட்டு விட வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவதின் நோக்கம் நம் மொழிக்கு தேசிய அந்தஸ்து சட்டபூர்வமாக வர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள், இது வெளியில் பேசப்பட்டு வருகிறது, பழக்கத்தில் இருக்கிறது, ஆகவே அதற்காக ஒரு மாற்றம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். இந்தி இந்தியாவின் ஆட்சிமொழி என்று இப்போது கூறப்படுகிறது. ஆனால் காலப் போக்கில் அதுதான் தேசிய மொழி என்ற நிலை உருவாகும் என்பதற்கு இந்தி பேசுகின்ற மாநிலத்தில் உள்ளவர்கள் பேசுகிற பேச்சு அல்லது மேற்கொள்கிற நடவடிக்கைகள் ஆதாரமாக இருக்கின்றன என்பதை முதல் அமைச்சர் அவர்களே ஒப்புக் கொள்வார்கள். ஆகவே இத்திருத்தத்தைச் செய்வதன் மூலம் புதிதாக ஒரு குழப்பத்தை உண்டு பண்ண வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு நான் இதைச் சொல்லவில்லை. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் 351, 344 பிரிவுகளில் எந்த இடத்திலும் நாஷனல் லாங்குவேஜ் என்று பொருள்படத் தக்க நிலையில் குறிப்பிடவில்லை. அதர் லாங்குவேஜஸ், லாங்குவேஜஸ் என்றுதான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். எட்டாவது ஷெட்யூலில் கூட லாங்குவேஜ் என்றுதான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்களே தவிர இந்தியன் லாங்குவேஜ் என்று கூடக் குறிப்பிடவில்லை. ஆகவே பிரதேச மொழி என்று பார்க்கிறபோது, பேசப்படுகிற மொழிகளில் ஒன்று என்று ஆங்கிலத்தையும், 8-வது ஷெட்யூலில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று திரு. ப்ராங்க் அந்தோணி அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தபோது ஏறுக் கொள்ளவில்லை, பேசப்படுகிற மொழிகளில் ஒன்றாகத்தான் அது

5th August 1965] [திரு. து. ப. அழகமுத்து]

இருக்கிறது. 8-வது ஷெட்யூலில் லாங்குவேஜஸ் என்று தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இதை வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை, வலியுறுத்தாமலே ஆங்கிலத்தை இந்த நாட்டின் ஒரு மொழியாகக் கருத இடம் இருக்கிறது, என்று சமாதானம் கூறித்தான் அதை அவர் வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டார். சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப வியாக்கியானம் செய்யும் நிலை இல்லாமல் 14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகள் என்ற அந்தஸ்தை பெற வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேனே தவிர புதிதாக ஒரு குழப்பத்தை உண்டு பண்ண அல்ல என்று கூறிக் கொண்டு இந்தக் கருத்தை நம் சென்னை மாநில அரசாங்கம் மூன்று தடவைகள் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள் தங்கள் மெமோரான்டங்களின் மூலம், லாங்குவேஜ் கமிஷன் முன்னாலும், பாராளுமன்ற கமிட்டி முன்னால், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். நாஷனல் லாங்குவேஜ் என்றுதான் குறிப்பிட வேண்டும் என்கிற அவர்கள் விரும்புகிற கருத்தை சட்டபூர்வமாக ஆக்க வேண்டுமென்று கேட்கிற போது ஏனோ முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மறுக்கிறார்கள். அதற்கு அவர்கள் உள்நோக்கம் என்னவாக இருக்கும் என்றால் அவர்கள் கூறியது போல் முதலில் சட்டை போட்டு அலங்கரித்து பிறகுதான் முடி சூட்ட வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறுவது போல் எதிர்காலத்தில் இந்த 14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக ஆகவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு இதைக் கொண்டு வருகிறோம் என்ற உள் நோக்கத்தில்தான் இதை ஏற்க மறுக்கிறார்களோ என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது. அந்த எண்ணம் இப்போதைக்கு தேவை இல்லாதது. நம் மொழிக்கு தேசிய அந்தஸ்து வரவேண்டும் என்பதற்காக என் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடிக்கிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நம் மொழிக்கு அந்தஸ்து இருக்கிறது, ஒன்றும் குறைவில்லை. தேசிய மொழியாகத்தான் கருதப்படுகிறது. ஆகவே இந்தத் தீர்மானம்தான் ஒரு ஐயத்தைக் கிளப்பும், ஆகவேதான் வேண்டாமென்று சொன்னேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER: I will now put the amendment to vote. The question is—

“In item (3) included in the Agenda for 5th August 1965 under the heading “Resolutions” for the expression “by a suitable amendment to Article 351 of the Constitution” substitute the expression “by suitably amending the Constitution of India”.

The amendment was put and lost

MR. DEPUTY SPEAKER: The question is—

“That this House recommends to the Government of India that all the languages referred to in the Eighth Schedule be declared as National Languages of India by a suitable amendment to Article 351 of the Constitution”.

The resolution was put and lost.

[5th August 1965

MR. DEPUTY SPEAKER: The House will now adjourn
and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

A. Statutory Rules and Orders.

188. Notification issued with G.O. Ms. No. 1574, Food and Agriculture, dated the 23rd April 1965, declaring the area of Gandarvakottai market specified in column (1) of the Schedule of the notification and the area of ten miles around that market comprised in the villages specified in the corresponding entries in column (2) thereof, to be notified market area of the Gandarvakottai market for the purpose of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959).]

B. Reports Notifications and other papers

* 49. The Madras Appropriation (No. 4) Bill, 1965 (L.A. Bill No. 21 of 1965).

* 50. The Madras Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1965 (L.A. Bill No. 18 of 1965) with annexure.

* Despatched to Members on 3rd August 1965.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS